

Anm. til § 22: Krigsministeriet.

hed, at Regimenterne selv skulde udpege de til Uddannelse som Sekondlieutenantselever egnede Individuer, selv skulde sørge for deres Uddannelse og bære det fulde Ansvar derfor samt selv skulde beholde de Paagjældende til Tjeneste som Officerer efter endt Uddannelse, vilde indeholde en stærk Spore for Regimenterne til at søge at udfinde de bedst stiftede Individuer og stræbe at bringe det bedst mulige Resultat ud af Uddannelsen, og man troede at kunne gjøre Regning paa ved hvert Regiment aarlig i den indkaldte Rekrutmasse at kunne finde det for Regimentets Behov fornødne Antal Sekondlieutenantsemner — 8 à 10 pr. Regiment. Vel oversaa man allerede dengang ikke de Vanskeligheder, der kunde fremstaa ved Uddannelsen i Regimentsskoler, og som senere ved den praktiske Gjennemførelse ere traadte stærkt for Dagen, men man mente dog ialfald foreløbig at kunne blive staaende ved denne Uddannelsesmaade, der derefter er bleven fulgt i de siden forløbne Aar. Efter de Erfaringer, som ere indhøstede i de Skoler, som saaledes have været etablerede ved de enkelte Regimenter, tror Krigsministeriet imidlertid nu, støttet til de fra Afdelingerne og de dem overordnede Myndigheder modtagne Udtalelser at burde udvirke, at den hidtil betraadte Bane forlades, og at man gaar over til at henlægge Uddannelsen af Fodfolkets Sekondlieutenantselever til en for hele Raabnet fælles Skole. Ganste vist har det i de forløbne Aar vist sig muligt at uddanne brugbare Sekondlieutanter i Regimentsskolerne, og de Forventninger, man havde stillet til Regimenterne, ere ingenlunde bleven skuffede; men der har dog vist sig at klæbe temmelig betydelige Ulemper ved den valgte Uddannelsesmaade. Forudsætningen om, at man skulde kunne finde det fornødne Antal til Uddannelse som Sekondlieutenantselever egnede Individuer i hvert Regiments aarlige Udskrivningsmasse, har ikke vist sig at holde Stik. Naaget man har nedstemt de Fordringer, man oprindeligt havde ment at kunne stille, betydelig og optaget i Skolerne endel Elever, som kun tarvelig tilfredsstillede de Fordringer, man med Hensyn til Intelligents, almindelige Kundskaber, Anlæg til at være Befalingsmænd og socialt Dannelsestrin mente at maatte opstille, har det dog ikke været muligt at naa det paa-tænkte Antal Elever til Sekondlieutenantsskolerne, og det har derhos vist sig nødvendigt for nogenlunde at nærme sig det samlede planmæssige Tal, at udtage høist forskjellige Antal ved de forskjellige Regimenter. Medens saaledes et enkelt Regiment har kunnet præstere et betydeligt Antal Sekondlieutenantselever aarlig, have andre jevnlig kun kunnet udpege ganske enkelte. En af Hovedforudsætningerne for Uddannelsen i særlige Skoler, nemlig at hvert Regiment skulde beholde de ved det uddannede Elever efter deres Udnævnelse til Sekondlieutanter, er saaledes bristet. Men det høist forskjellige Antal Sekondlieutenantselever ved de forskjellige Regimenter har ogsaa medført en anden Ulempe, nemlig den, at det — eller de — Regimenter, som leverede et stort Kontingent af Sekondlieutenantselever, fik et uforholdsmæssig lille Antal Korporals- og Underkorporalselever — ikke tilstrækkeligt til at tilfredsstille Behovet af Elever af disse Rækker; det samlede Antal Befalingsmandselever, der maa udtages ved et Regiment, har nemlig en bestemt Størrelse — 50 — og maa ikke overstrides. Det har derhos vist sig vanskeligt, naar Sekondlieutenantselevernes Antal var saa stort, at ofre den fornødne Tid paa deres Uddannelse, saaledes at hver enkelt Elev bragtes saa vidt, som han burde, naar ikke samtidig Korporals- og Underkorporalselevernes Uddannelse skulde lide derunder, saa at de reduceredes til at blive et blot Dvølsesapparat for Sekondlieutenantseleverne.

Der er endvidere en anden væsentlig Ulempe, som hæfter ved Uddannelsen i Regimentsskoler, en Ulempe, man ganske vist forud anede, men dog ikke tænkte sig vilde være saa stor, som den efter de Ministeriet nu foreliggende Udtalelser synes at være. Det er den Omstændighed, at det har vist sig, at Sekondlieutanterne ved at forblive ved de Regimenter, ved hvilke de vare uddannede først som Rekruter og senere som Sekondlieutenantselever — hvilket, som ovenfor bemærket, ganske vist ikke helt har kunnet gennemføres, men er gennemført saavidt muligt — have stor Vanskelighed ved at haandhæve deres Autoritet, særlig ligeoverfor Underofficererne, af hvilke adskillige lige indtil Sekondlieutenantsudnævnelsen have været de Vedkommendes Jørfatte, og tilbøls ogsaa ligeoverfor Mandstabet af deres egen Aargang, med hvilket de have været Kammerater paa Rekrutskolen, og det er udtalt for Ministeriet, at kun de færreste af de ved Regimenterne uddannede Sekondlieutanter i det Hele have forstaaet nogenlunde hurtigt at vinde Jodfæste og finde den Plads, de som Officerer, som Overbefalingsmænd, bør indtage. Det tør neppe være nogen Tvivl underkastet, at Sekondlieutenanternes store Mæltal vilde have lettere ved at finde sig tilrette i deres Stilling, naar de strax efter Rekrutuddannelsen afgik fra Regimenterne og saaledes i en fælles Skole og saa efter